

РЕШЕНИЕ

№ 5250

гр. С, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110157239 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД.

Ищецът П. Д. К., чрез адв. Ч., извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че на 02.03.2022 г. сключил с ответника „К.Й“ ООД договор за потребителски кредит за сума в размер на 5000 лв., при фиксиран месечен лихвен процент от 3,400% и годишен процент на разходите от 49,247%. В чл. 6 от процесния договор било посочено, че същият следвало да бъде обезпечен с гарант и с още едно обезпечение – ценна книга, издадена в полза на заемотателя. В чл. 8 страните се договорили, че в случай на непредставяне на обезпечение, на кредитополучателя ще бъде начислена неустойка в размер на 4536,33 лв. Поддържа, че на 10.08.2023 г. е върнал на ответника сума в размер на 11 260,57 лв. по процесния договор. Ищецът твърди, че процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД. На следващо място поддържа, че клаузата на чл. 8 от договора, с която било уговорено, че дължи неустойка, била нищожна, за което излага подробни съображения. Твърди, че съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ето защо моли съда да уважи предявения иск, като осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 6260,57 лв., представляваща недължимо платени суми по договора за паричен заем, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „К.Й“ ООД, чрез адв. Ш., е подал отговор на

исквата молба, с който оспорва предявени иск по подробно изложени съображения. Възразява изцяло срещу твърденията на ищеца, че договорът, респ. процесната клауза за неустойка били нищожни на посочените основания, като поддържа, че същите били валидни и отговарящи на всички изисквания на действащото законодателство. Ето защо моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че на 02.03.2022 г. между ищеца П. Д. К., в качеството му на заемател, и ответника „К.Й“ ООД, в качеството му на заемотател, е бил сключен Договор за паричен заем № *****/02.03.2022 г., по силата на който „К.Й“ ООД предоставило на П. Д. К. сумата в размер на 5000 лева, която ищецът се задължил да върне на 21 месечни вноски, всяка от които в размер на 336,99 лв., заедно с възнаградителна лихва при месечен лихвен процент в размер 3,400% и годишен процент на разходите от 49,247%.

В чл. 6 от договора е уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант/и, отговарящ/и на условията на чл. 10, ал. 2, т. 1 от Общите условия към договора за заем и с още едно от посочените по – долу обезпечения, по избор на Заемотателя:

1. Ипотека върху недвижим имот, съгласно чл. 10, ал. 2, т. 3 от Общите условия;
2. Особен залог върху движимо имущество, съгласно чл. 10, ал. 2, т. 2 от Общите условия;
3. Банкова гаранция, съгласно чл. 10, ал. 2, т. 4 от Общите условия;
4. Ценна книга издадена в полза на Заемотателя.

Съгласно чл. 8 от договора, с подписването му заемателят декларира, че му е известно и се счита за уведомен, че в случай, че заемателят не предостави договореното в чл. 6 от договора в тридневен срок от сключването му или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл. 10, ал. 2, т. 1 и т. 4 от Общите условия към договора за заем, заемателя дължи на заемотателя неустойка в размер на 4536,33 лв., с начин на разсрочено плащане подробно посочен в погасителен план към договора за заем.

В погасителния план към договора са посочени падежните дати за заплащане на погасителните вноски по договора, както и техният размер. Посочено е, че сумата от 336,99 лв., представляваща общият размер на една месечна вноска, е формирана без неустойка, а с включена неустойка по чл. 8 от договора общият размер на погасителната вноска е 553,00 лв.

По делото са представени Общите условия, относими към процесния договор за заем.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Общите условия са посочени условията, на които следва да отговарят обезпеченията, като е установено, че за гарант следва да бъдат осигурени две физически лица, всяко от които да отговаря на следните изисквания: да има нетен размер на осигурителния доход над 1 000 лв., съгласно справочните данни на НОИ, да работи по безсрочен трудов договор, да не е заемател по договор за заем сключен със

заемодателя, да няма незаплатени осигуровки за последните две години, да няма кредити към банки или финансови институции с класификация, различна от "Редовен", както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справочните данни на ЦКР към БНБ. Установено е, че залогът следва да е върху движима вещ – на стойност два пъти по-висока от общата стойност на плащанията по договора за заем, включващи главница и лихва, а ипотека – да е първа по ред.

От заключението на изслушаната и приета по делото съдебно – счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, се установява, че: общо заплатената от ищеца сума по договора за заем е в размер на 11 332,99 лв., която е била разпределена, както следва: 5000 лв. – главница, 1990,26 лв. – договорна лихва, 4269,62 лв. – неустойка, 69 лв. - застраховка и 4,11 лв. – наказателна лихва; вземайки предвид размера на отпуснатия кредит – 5000 лв. за срок от 12 месеца и размерът на общата дължима сума за изплащане по кредита с включена неустойка (4536,33 лв.), годишният процент на разходите в този случай е в размер на 75,577 %.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно, че е заплатил претендираната сума в общ размер на 11 260,57 лв., че тя е постъпила в патримониума на ответника, че това разминаване на блага от имуществото на ищеца в имуществото на ответника в частта за сумата в размер на 6260,57 лв. е без правно основание, т. е. без да е било налице годеен юридически факт.

Сключеният между П. Д. К. и „К.Й“ ООД договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит (ЗПК), като според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Ищецът поддържа, че клаузата на чл. 8 от договора, с която е било уговорено, че дължи неустойка, е нищожна, за което излага подробни съображения. Твърди на следващо място, че процесният договор за паричен заем е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, поради което съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В частност, преценката относно действителността на процесната клауза на чл. 8, респ. на процесния договор за паричен заем следва да се извърши както в съответствие с

общите правила на ЗЗД, така и с нормите на приложимия ЗПК, при действието на който е сключен договърът. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора (източник в частност на претендираните от заявителя вземания), в т.ч. да уговорят такси и неустойки, е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен и на добрите нрави, което ограничение се отнася както до гражданските сделки, така и за търговските сделки (чл. 288 ТЗ) - виж и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 1/2009 г. на ВКС по тълк.дело № 1/2009 г., ОСТК. В случая и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не може да се приеме, че процесният договор отговаря изцяло на изискванията, съдържащи се в глава III ("Договор за потребителски кредит. Форма и съдържание"), чл. 9 - чл. 11 ЗПК.

В правната доктрина и съдебна практика безспорно се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип, било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби (в този см. Решение 4/2009 г. по т. д. № 395/2008 г. на ВКС, Решение **70/2009 г. по гр. д. № 5093/2007 г. на ВКС, определение № 877 по т. д. № 662/2012 г. на ВКС и др.). Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип, е чл. 289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намират приложение - чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от ЗЗД. Според практиката на ВКС преценката дали е нарушен някой от посочените основни правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните накърнява добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД. Поради накърняването на принципа на "добрите нрави" по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, се достига до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до zlepоставяне на интересите на длъжника с цел извличане на собствена изгода на кредитора.

По своята правна природа неустойката представлява форма на договорна отговорност. Тя служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, чийто размер е предварително определен от страните. Поначало функциите на установена между страните неустоечна клауза са обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В този смисъл съдът съобрази и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, в мотивите на което е прието, че като клауза, уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право (чл. 9 ЗЗД). В посоченото решение е прието, че неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Посочено е, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от

нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани някои от следните примерно изброени критерии: 1. естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; 2. дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи-поръчителство, залог, ипотека и др.; 3. вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; 4. съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди.

Предвид гореизложените принципни съображения, съдът приема, че уговорената неустойка в чл. 8 от процесния договор за кредит е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, доколкото единствената цел, поради която е въведена, е установяване на допълнително задължение за длъжника, респ. - допълнително възнаграждение за кредитодателя. Свободата на договаряне не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т.ч. този на добрите нрави – правоотношенията следва да се сключват при спазване на общоприетите и неписани правила на добросъвестност.

В настоящия случай неустойката е предвидена за неизпълнение на задължението на заемополучателя да осигури обезпечение на отговорността си към кредитора за заплащане на главното задължение по установения от заемотателя начин в чл. 6, ал. 1 от Договора във вр. с чл. 10 от Общите условия. Следователно задължението за заплащане на неустойка е уговорено като обезпечение за изпълнението на поетото в договора задължение за осигуряване на обезпечение на главното задължение на кредитополучателя да върне предоставената му в заем сума в срок, ведно с установеното възнаграждение на кредитора. Така установеното задължение не може да се характеризира като неустоечна клауза, доколкото не изпълнява присъщите на неустойката функции за обезпечение изпълнение на задължението и обезщетение на вредите от неизпълнение на последното. Освен типичната обезпечителна и обезщетителна функция, на неустойката може да има и санкционен характер. В случая неустойката е уговорена с оглед санкциониране на заемателя за виновното неизпълнение на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за осигуряване на обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем. Предоставянето на обезпечение представлява допълнителна гаранция на кредитора за точното удовлетворяване на вземането му. Уговаряне на неустойка за неизпълнение на това задължение с фиксиран размер, чиято стойност е по-висока от установеното договорно възнаграждение, представлява скрито под формата на неустойка допълнително възнаграждение за кредитодателя, т.е. последното е установено в противоречие с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Този извод на съда – че с клаузата за неустойка, всъщност е предвидено допълнително възнаграждение за кредитора, се подкрепя и от начина, по който е установено това задължение, тъй като договора е предвидено неустойката да се заплаща на вноски подобно на главницата и възнаградителната лихва. Поради всичко изложено, съдът намира, че неустоечната клауза за непредоставено от заемателя обезпечение е нищожна поради противоречието ѝ с добрите нрави.

На следващо място, по силата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 49,247%, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно – неустойката по чл. 8 от договора, която в случая следва да се включи в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК (в този смисъл е и Решение на Съда на Европейския съюз от 21 март 2024 г. по дело C-714/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд).

По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В разглеждания случай е несъмнено, че получаването на кредита е било обусловено от предоставяне на едно от посочените „обезпечения“, като кредитополучателят се е съгласил да заплаща неустойка в размер на 4536,33 лв. В частност настоящият съдебен състав приема, че с уговорената в чл. 8 от договора за кредит неустоечна клауза се цели единствено осигуряването на допълнително възнаграждение за предоставяне на процесната заемна сума - т.нар "скрита възнаградителна лихва". Този извод на първо място следва от специфичността и краткия срок за изпълнение задължението, по отношение на което е уговорена неустойката – в 3 дневен срок от сключване на договора. По този начин,

кредиторът не е очаквал или желал изпълнение на задължението. В подкрепа на горния извод следва да се отбележи и уговорката, че в случай на възникване на задължението за заплащане на неустойка, то ще бъде заплащано заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения в договора погасителен план. Това отново навежда към изначално съгласие между страните, че задължението за предоставяне на обезпечение няма да бъде изпълнено, а това за неустойка ще възникне. Съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите (ГПР) не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва, която съгласно ПМС № 426 от 18.12.2014 г. е в размер на 10 %, или годишният размер на разходите не следва да надхвърля 50 % от предоставената по кредита сума. Съдът намира, че с разглежданата неустоечна клауза се заобиколя правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК и се уговоря по-висок размер на разходите по кредита от нормативно допустимия. В случая само размера на неустойката представлява около 90% от заетата сума и заедно с нея се формира годишен процент на разходите от 75,577% съгласно заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, който е значително по-висок от нормативно установения в чл. 19, ал. 4 ЗПК.

С оглед гореизложеното, задължението по чл. 8 от договора не е свързано с неизпълнението на договора, а представлява разход по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ЗПК, който, в противоречие на правилото чл. 11, т. 10 от ЗПК, не е включен в годишния процент на разходите, нито в общата сума на заема, дължима от потребителя към деня на сключването. Въпреки че формално в договора са посочени годишен процент на разходите и общ размер на задължението, без включването в тях на обсъжданата сума по чл. 8 от договора, те не могат да изпълнят отредената им функция - да дадат възможност на потребителя, по ясен и достъпен начин, да се запознае с произтичащите за него икономически последици от договора, въз основа на което да вземе информирано решение за сключването му (така Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав и др.).

При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от уговорките СРС приема, че макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит на

основание чл. 22 от ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 10 и 11 от ЗПК (в този смисъл са Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав и др.).

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че процесния договор за паричен заем № ***** от 02.03.2022 г. е изцяло нищожен.

Както вече бе посочено по-горе, от заключението на изслушаната и приета по делото съдебно – счетоводна експертиза, се установява, че по процесния договор за паричен заем общата изплатена сума на ответното дружество е в размер на 11 332,99 лв., която е била разпределена, както следва: 5000 лв. – главница, 1990,26 лв. – договорна лихва, 4269,62 лв. – неустойка, 69 лв. - застраховка и 4,11 лв. – наказателна лихва. Следователно, предвид нищожността на договора за паричен заем № *****/02.03.2022 г., както и при съобразяване на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, ищецът се легитимира като кредитор на вземане за сумата от 6260,57 лв., представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за паричен заем № ***** от 02.03.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 18.10.2023 г., до окончателното изплащане на сумата.

Предвид гореизложеното, искът с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД е основателен, поради което следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 250,42 лв. и за депозит за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 500 лв.

Процесуалният представител на ищеца претендира на основание чл. 38 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 926,06 лв. В разглеждания случай по делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който страните по упълномощителната сделка - ищецът, от една страна и адвоката, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ищецът е в затруднено материално състояние - чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноски по спора за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма - поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и

неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК.

В Определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т.д. № 1908/2022 г. по описа на ВКС, I т.о., е определено адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. по дело, което не се отличава с фактическа и правна сложност, като е прието, че Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Предвид гореизложеното, като взе предвид: вида и обема на осъществената правна защита в исковото производство; липсата на фактическа и правна сложност на спора; проведеното в исковото производство едно открито съдебно заседание; обстоятелството, че от служебна справка в деловодната система на съда се установява, че П. Д. К., чрез процесуалния представител, е предявил над 30 идентични претенции с идентични по съдържание искиви молби, по които в Софийски районен съд са образувани над 30 дела – напр. гр.д. № 58099/2023 г. по описа на СРС, ГО, 128 състав; гр.д. № 58105/2023 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав; гр.д. № 58085/2023 г. по описа на СРС, ГО, 161 състав; гр.д. № 58087/2023 г. по описа на СРС, ГО, 124 състав; гр.д. № 58101/2023 г. по описа на СРС, ГО, 157 състав; гр.д. № 58088/2023 г. по описа на СРС, ГО, 32 състав; гр.д. № 58087/2023 г. по описа на СРС, ГО, 124 състав; гр.д. № 58076/2023 г. по описа на СРС, ГО, 35 състав, и др., по всяко от които би се достигнало до присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение многократно надвишаващи размера на исковите суми, настоящият съдебен състав приема, че на процесуалния представител на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „К.Й“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Х, ул. „Л“ **, да заплати на П. Д. К., ЕГН *****, с адрес: гр. С, ж.к. „Л“, ул. „С Н“ № ****, на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, сумата в размер на **6260,57 лв.**, представляваща недължимо платена сума по нищожен Договор за паричен заем № ***** от 02.03.2022 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 18.10.2023 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „К.Й“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Х, ул. „Л“ **, да заплати на П. Д. К., ЕГН *****, с адрес: гр. С, ж.к. „Л“, ул. „С Н“ № ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на **750,42 лв.** – разноси за производство пред СРС.

ОСЪЖДА „К.Й“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Х, ул. „Л“ **, да заплати на адв. Г. Г. Ч., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С, ул. „И Д“ № *****, ап. 9, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от **200 лв.** – адвокатско възнаграждение за производството пред СРС.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____